

РЕШЕНИЕ

№ 709

гр. Силистра, 29.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мария Н. Петрова

при участието на секретаря И. М. И.
като разглежда докладваното от Мария Н. Петрова Гражданско дело № 20213420100763 по описа за 2021 година

Ищцата Л. Т. Р. твърди, че има непогасени вземания спрямо бившия си работодател „О. г. – Д.“ ЕООД – в ликвидация, срещу когото разполага с изпълнителен лист за следните суми: 7712,05 лв., представляваща неизплатени трудови възнаграждения за периода от м. август 2008 г. до м. октомври 2009 г., 1199 лв., представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск, 599,50 лв., представляваща обезщетение при уволнение заедно със законната лихва върху тези суми от 18.03.2010 г. до окончателното им плащане, както и разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 925 лв. След доброволно плащане от страна на работодателя на част от задължението, както и след извършване на действия по принудително събиране на вземанията, последните намалели с общата сума от 4198,71 лв. (921,75 лв. + 3276,96 лв.), но остатъкът останал неиздължен и дружеството не разполагало с имущество за тяхното удовлетворяване. Ответникът бил ликвидатор на дружеството, вписан като такъв в търговския регистър в периода от 24.07.2015 г. до 29.12.2020 г., като ищцата е на мнение, че той не изпълнявал добросъвестно вменените му от закона задължения и със своето бездействие попречил на събирането на полагащите се парични суми. Твърди, че ответникът не е отправил покана да предяви вземанията си (задължение по чл. 267 ТЗ), не е удовлетворил вземанията (задължение по чл. 268 ТЗ), не е представял ежегодни финансови отчети и годишни доклади пред ръководния орган, нито отчетни баланси в търговския регистър (задължение по чл. 270 ТЗ). Счита, че претърпените от нея вреди се равняват на непогасената до момента част от задълженията на „О. г. – Д.“ ЕООД – в ликвидация, към нея, а именно общата сума от 10165 лв., поради което моли съда да осъди ответника да заплати обезщетение в този размер, заедно със законната лихва върху него от 30.09.2013 г. до окончателното му плащане. Претендира присъждане на разноски по реда на

чл. 38, ал. 2 ЗА.

Ответникът Д. Г. П. изразява становище, че предявеният иск е неоснователен, поради което моли съда да го остави без уважение. Твърди, че е бил назначен за ликвидатор на общинското дружество – бивш работодател на ищцата, с решение № 557 от 27.01.2015 г. за срок от 6 месеца, за който срок бил сключен и договора за възлагане на управлението на дружеството. Твърди, че впоследствие срокът не е бил удължаван и че след изтичането му той не е получавал възнаграждение по него, поради което той е бил ликвидатор на дружеството за период много по – кратък от посочения в исковата молба.

Твърди, че още предишния ликвидатор на дружеството е публикувал в търговски регистър покана до кредиторите от 21.03.2012 г., към който момент ищцата все още е работила в същото, била е наясно със състоянието му и с факта на публикуване на обявата, но въпреки това е бездействала и не е предявила вземането си. Твърди, че е изпълнявал задълженията, произтичащи от длъжността му на ликвидатор, тъй като на 27.02.2015 г. е изготвил отчетен доклад до принципала. Същевременно назначението на ответника следвало с 5 години възникването на вземанията на ищцата и по време на управлението си той не успял да осребри имущество за заплащане на полагащите се суми поради липсата на такова. Въпреки това той счита, че няма пречка вземанията на ищцата да бъдат удовлетворени в бъдеще, тъй като ликвидацията на дружеството все още не била приключила. Прави възражение за неоснователност на иска поради обстоятелството, че ищцата вече се е снабдила с изпълнителен титул за същите вземания срещу друго лице (т.е. срещу дружеството – работодател), поради което повторното присъждане на същите суми би довело до неоснователното ѝ обогатяване.

След като прецени представените по делото доказателства, съдът прие за установено следното:

Предявените иски са с правно основание чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По делото е представен изпълнителен лист от 14.10.2010 г., издаден по гр.д.№ 335 по описа на РС – Д. за 2010 г., от който става ясно, че „О. г. – Д.“ ЕООД е осъдено за заплати на ищцата сумата от 7712,05 лв., представляваща неизплатени трудови възнаграждения за периода от м. август 2008 г. до м. октомври 2009 г., сумата от 1199 лв., представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск, сумата от 599,50 лв., представляваща обезщетение при уволнение заедно със законната лихва върху тези суми от 18.03.2010 г. до окончателното им плащане, както и разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 925 лв. От изисканата от Община Д. документация във връзка с дружеството – работодател, чийто капитал е еднолична собственост на тази община, се установява, че в проведено заседание от 27.01.2011 г. Общински съвет – Д. взел решение за прекратяване дейността на дружеството и откриване на производство по ликвидация, като със същото решение като ликвидатор е бил назначен Р.Х. (свидетел по настоящото дело), който до този момент е бил управител на обявеното в ликвидация предприятие. С решение № 557 от заседание на Общински съвет – Д., проведено на 27.01.2015 г. срокът на ликвидацията бил удължен с шест месеца, считано от вписване на това обстоятелство в търговския регистър, а

ликвидаторът бил освободен от длъжност, като вместо него като такъв бил назначен ответника. В преписката, представена от Община Д., се съдържа и още едно решение на общинския съвет, касаещо ответника – решение № 100 от 28.06.2016 г., за продължаване срока на договора на ликвидатора до 31.12.2016 г. По делото са представени два договора за възлагане на управление на ликвидатор на „О. г. – Д.“ ЕООД, сключени с ответника, първият от които е от 30.06.2015 г. и е със срок на действие шест месеца от вписване на това обстоятелство в търговския регистър, а вторият - от 14.07.2016 г. и е със срок на действие до 31.12.2016 г. Няма данни за продължаване на договора за управление след 2017 г., въпреки което ответникът продължил да фигурира в търговския регистър като ликвидатор на дружеството до 23.12.2020 г., на която дата с решение по т.д. № 90 по описа за 2020 г. СОС отменил отказа на Агенция по вписванията да го заличи като такъв по депозирано от него искане. Въз основа на данните по делото би могло да се приеме, че с ответника е бил сключен още един договор за възлагане на управлението от началото на 2015 г. (освен двата шестмесечни договора от 30.06.2015 г. и от 14.07.2016 г.), за което се съди както от посоченото по – горе решение № 557 от заседание на Общински съвет – Д., проведено на 27.01.2015 г., за назначаването му за ликвидатор на обявеното в ликвидация предприятие, така и от депозиран от него доклад до Общински съвет – Д. от 27.03.2015 г., от който става ясно, че след приемане на решението от 27.01.2015 г. той е предприел действия по започване на ликвидацията. Въпреки че ответникът е фигурирал като ликвидатор на дружеството и през първата половина на 2016 г., той съгласно служебна бележка от НАП не е получавал през този период възнаграждение за изпълнението на тази длъжност, поради което съдът приема, че след изтичане срока на договора за възлагане на управление от 30.06.2015 г. и преди сключването на последния договор от 14.07.2016 г. той не е имал задължения по ликвидацията на общинското предприятие, тъй като такива не са му били възлагани от едноличния собственик на капитала. Такива задължения ответникът не е поемал и след началото на 2017 г. (въпреки че е продължил да фигурира в търговския регистър като ликвидатор до отписването му по негово искане с решение от 23.12.2020 г. по т.д. № 90 по описа за 2020 г. на СОС), което се установява от писмо на Кмета на Община Д. от 09.12.2019 г. до СИС – Д., че Д.П. не е ликвидатор на предприятието от 01.01.2017 г., както и от друго писмо от Общински съвет – Д. от 27.11.2019 г., от което е видно, че към тази дата Съветът не бил гласувал решение за назначаване на ликвидатор.

В свой заключителен доклад от 09.03.2017 г. ответникът отразил задълженията на обявеното в ликвидация предприятие, които включвали такива към НАП, към Община А., към Община Д., както и за заплати на персонал, като отбелязал, че дружеството не разполага с имущество за тяхното удовлетворяване, тъй като разполага с лек автомобил Крайслер, за чиято продажба бил насрочен търг от НАП да 23.02.2017 г., както и още един лек автомобил Фолксваген Пасат. В доклада си ответникът отбелязал откриването на 2 бр. талони за трактори ЮМЗ (кранове) за товарене и разтоварване на дърва, но заявил, че не е виждал тази дърводобивна техника, т.е. не знае къде се намира тя и какъв е статута ѝ към момента.

От извършената по делото ССЕ се установява, че към настоящия момент „О. г. – Д.“ ЕООД – в ликвидация притежава документално четири превозни средства, идентични с посочените в доклада на бившия ликвидатор – два колесни трактора ЮМЗ, лек автомобил Крайслер и лек автомобил Фолксваген Пасат. След обявяването на ликвидацията дружеството е притежавало и друго имущество - недвижими имоти и леки автомобили, продадени на публични търгове от НАП през 2012 г. и 2013 г.

Чл. 267 ТЗ гласи, че ликвидаторите са длъжни, като обявят прекратяването на дружеството, да поканят неговите кредитори да предявят вземанията си. Поканата се отправя писмено до известните кредитори и се обявява в търговския регистър. Чрез решение № 517 от 27.01.2011 г. на Общински съвет – Д. е взето решение за откриване на производство по ликвидация на дружеството „О. г. – Д.“ ЕООД и за назначаване като негов ликвидатор на управителя Р.Х.. На 27.03.2012 г. в търговския регистър е вписана покана до кредиторите на дружеството да предявят вземанията си в двуседмичен срок от обявяването на поканата, като по делото стана ясно, че нито първоначалният ликвидатор, нито следващият такъв (ответникът) са поканили писмено ищцата да предяви своите вземания, макар че тя е била известен за дружеството кредитор, тъй като е била негов служител и е разполагала с изпълнителен лист срещу него. Съдът обаче е на мнение, че ответникът не се явява субект на задължението по чл. 267 ТЗ, тъй като той е назначен като ликвидатор на дружеството четири години след обявяването на ликвидацията и три години след обявяването на поканата към кредиторите в търговския регистър, а отправянето на такава покана е действие, което следва непосредствено прекратяването на дружеството, така че отговорността на последващ ликвидатор не би могла да обхваща и действията от началния етап от производството по ликвидацията, съответно проверка на действията на предходния ликвидатор относно стриктното изпълнение на посочената разпоредба. Отделно от това по делото стана ясно, че задълженията към работниците и служителите са отчетени от ответника в заключителния му доклад до принципала, както и че почти цялото имущество на дружеството е било разпродадено преди неговото назначаване, а остатъкът не е отчужден и до настоящия момент, поради което съдът не установява причинна връзка между неотправянето на покана до ищцата в периода след 2015 г. да предяви вземанията си към дружеството и невъзможността □ да участва в разпределението на осребреното през 2012 г. и 2013 г. негово имущество.

Чл. 270 ТЗ гласи, че ликвидаторите съставят баланс към момента на прекратяването на дружеството и доклад, който пояснява баланса. В края на всяка година те извършват годишно приключване и представят годишен финансов отчет и годишен доклад за дейността си пред ръководния орган. В конкретния случай липсват данни за обявяване на годишни финансови отчети на дружеството в търговския регистър след 2012 г., т.е. ответникът не е обявявал такива, а доклади за дейността си пред Общински съвет Д. той е депозирал през м. март 2015 г. и в началото на 2017 г., като последният се явява заключителен за цялата му дейност като ликвидатор на предприятието. Пропускът за подаване на годишни финансови отчети и неточното изпълнение на задължението за подаване на доклади за дейността пред

ръководния орган също не са в причинна връзка с неудовлетворяването на ищцата като кредитор, тъй като не става ясно как тези конкретни бездействия на ликвидатора са допринесли за вредите на ищцата, при положение че те не са свързани с унищожаване, увреждане или отчуждаване на имущество, чието осребряване би могло да послужи за заплащане на полагащите ☐ се по трудовото ☐ правоотношение суми. Чл. 268, ал. 1 ТЗ гласи, че ликвидаторите са длъжни да довършат текущите сделки, да съберат вземанията, да превърнат останалото имущество в пари и да удовлетворят кредиторите. В конкретния случай стана ясно, че към 2015 г. „О. г. – Д.“ ЕООД – в ликвидация, е притежавало същото имущество, което притежава и към момента – два леки автомобила и два липсващи трактора; от момента на снабдяването си с изпълнителен титул за своите вземания ищцата е могла да насочи принудителното изпълнение към двата налични автомобила, което може да стори и към настоящия момент, поради което нейната възможност да се удовлетвори от тяхната стойност не е пречатвана по вина на ответника и би могла да се реализира, ако са налице пазарните условия за продажба на това имущество. Същевременно от заключителния доклад на ответника от 09.03.2017 г. става ясно, че двата колесни трактора не са се намирали във фактическата власт на дружеството още към този момент, а по делото липсват данни, че ликвидаторът е предприел съответните действия за тяхното издирване, изискващи поне подаване на сигнал до компетентните органи за проверка за евентуалното наличие на престъпление (например кражба). Въпреки това не се установи наличието на причинна връзка между това бездействие на ликвидатора и настъпилите за ищцата вреди, т.е. че подаването на жалба в полицията би имало като своя сигурна последица връщането на вещите във владението на техния собственик, така че те да послужат за удовлетворяването на този конкретен кредитор. Поради изложените причини съдът счита, че липсва причинна връзка между част от бездействията на ответника (неотправяне на покана за предявяване на вземанията, неподаване на ГФО, неподаването на доклад за дейността през 2015 г., закъснялото подаване на доклад за дейността през 2016 г. и неосребряването на част от имуществото на дружеството -двата леки автомобила) и вредите на ищцата, както и че не се доказва такава връзка между неизвършването на действия по издирване на изчезналите трактори и същите вреди, поради което искът за ангажиране на деликтната отговорност на ответника се явява неоснователен и недоказан и като такъв следва да се остави без уважение. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищцата следва да заплати на ответника направените по делото разноски в размер на 1200 лв. за адвокатски хонорар, 350 лв. за експертиза, 30 лв. депозит за свидетел и 15 лв. за съдебни удостоверения. Воден от горното и на основание чл. 235 ГПК, Силистренският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан иска, предявен от Л. Т. Р. с ЕГН ***** от гр. Д., ул. „О.“ № против Д. Г. П. с ЕГН ***** от гр. Д., ул. „А. С.“ № , чрез който ищцата моли съда да осъди ответника да ☐ заплати сумата от 10165 лв., представляваща обезщетение за претърпените от нея вреди – неудовлетворяване на

вземането □ спрямо „О. г. – Д.“ ЕООД – в ликвидация по изпълнителен лист от 14.10.2010 г., издаден по гр.д.№ 335 по описа на РС – Д. за 2010 г., които вреди настъпили в резултат на бездействието на ответника като ликвидатор на дружеството - длъжник, изразяващо се в неотправяне на покана до нея да предяви вземанията си (задължение по чл. 267 ТЗ), неудовлетворяване на вземанията □ (задължение по чл. 268 ТЗ), непредставяне на ежегодни финансови отчети и годишни доклади пред ръководния орган, нито отчетни баланси в търговския регистър (задължение по чл. 270 ТЗ), , заедно със законната лихва върху тази сума от 30.09.2013 г. до окончателното му плащане.

ОСЪЖДА Л. Т. Р. с ЕГН ***** от гр. Д., ул. „О.“ № да заплати на Д. Г. П. с ЕГН ***** от гр. Д., ул. „А. С.“ № направените по делото разноски в размер на 1200 лв. (хиляда и двеста лв.) за адвокатски хонорар, 350 лв. (триста и петдесет лв.) за експертиза, 30 лв. (тридесет лв.) депозит за свидетел и 15 лв. (петнадесет лв.) за съдебни удостоверения.

ОТХВЪРЛЯ искането на Л. Т. Р. с ЕГН ***** от гр. Д., ул. „О.“ № за присъждане на направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Силистренски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването.

Съдия при Районен съд – Силистра: _____